

שבת קכג

דיון	לצורך גופו	סוג של קורנס	
קושי: ואת הרחת ואת המלגז לתת עליו לקטן, רחת ומלגז מי מייחדי ליה לקטן?	אסור	מיוחד לאגוזים	רב יהודה
ראה בהמשך	מותר	של נפח	רבה
אבל דבשמים קפיד עליהו		של זהבים	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן
כל שכן דזהבים		של בשמים	רב שמן בר אבא

קושיות אביי על רבה:

1. מדוכה, אם יש בה שום - מטלטלין אותה, ואם לאו - אין מטלטלין אותה!
תירוץ: אמר ליה: הא מני - רבי נחמיה היא, דאמר: אין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו.
2. בית שמאי אומרים: אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר, ובית הלל מחירין. ושזין, שאם קצב עליו בשר - שאסור לטלטלו!
תירוץ: סבר לשנויי ליה כרבי נחמיה, כיון דשמעה להא דאמר רב חנינא בר שלמיה משמיה דרב: הכל מודים בסיכי זיירי ומזורי דכיון דקפיד עליהו - מייחד להו מקום, הני נמי: מייחד להו מקום.

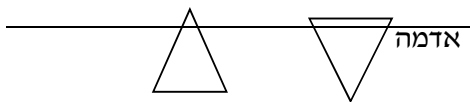
ואת הכוש ואת הכרכר כו'.

תנו רבנן: פגה שטמנה בתבן, וחררה שטמנה בגחלים,

חנא קמא	רבי אלעזר בן תדאי
אם מגולה מקצתה - מותר לטלטלה. ואם לאו - אסור לטלטלה	תוחבין בכוש או בכרכר והן מנעירות מאליהם

פסיקת ההלכה: אמר רב נחמן: הלכה כרבי אלעזר בן תדאי.

קושי: למימרא דסבר רב נחמן טלטול מן הצד לא שמה טלטול?
והאמר רב נחמן: האי פוגלא, מלמעלה למטה - שרי, ממטה למעלה - אסיר!
תירוץ: הדר ביה רב נחמן מההיא.

מחט של יד ליטול בה כו'.

שאלה: שלח ליה רבא בריה דרבה לרב יוסף: ילמדנו רבינו, מחט שניטל חררה או עוקצה מהו?
תשובה: אמר ליה: תניתנה, מחט של יד ליטול בה את הקץ. וכי מה איכפת ליה לקוץ בין נקובה לבין שאינה נקובה?

קושי: איתיביה מחט שניטל חררה או עוקצה - טהורה!

דחיית הקושי: אמר אביי: טומאה אשבת קרמית? טומאה - כלי מעשה בעינן, לענין שבת - מידי דחזי בעינן, והא נמי חזיא למשקלא בה קוץ.
החזרת הקושי למקומה ע"י רבא: מאן דקמותיב - שפיר קמותיב, מדלענין טומאה לאו מנא הוא - לענין שבת נמי לאו מנא הוא.

קושי על דברי רבא: מיתיבי: מחט, בין נקובה בין שאינה נקובה - מותר לטלטלה

בשבת, ולא אמרו נקובה אלא לענין טומאה בלבד!

תירוץ לדברי רבא מאביי: תרגמא אביי אליבא דרבא: בגולמי עסקינן, זימנין דמימלך עליהו ומשוי להו מנא. אבל היכא דניטל חררה או עוקצה - אדם זורקה לבין גרוטאות.

אסובי ינוקא

רש ששת	רב נחמן	הדין
מתיר	אוסר	הדין
מחט של יד ליטול בה את הקץ	אין עושין אפיקטויזין בשבת	מקור לדבריהם
התם פקיד, הכא - לא פקיד	לא כדרכו	הסבר מהצד השני

מאתר הדן והרבנית מישל כהן פרבר

• hadran.org.il •

בראשונה היו אומרים שלשה כלים ניטלין בשבת: מקצוע של דבילה, וזוהמא ליסטרן של קדרה וסכין קטנה שעל גבי שלחן	התירו	וחזרו והתירו	וחזרו והתירו	שאמרו: כל הכלים ניטלין בשבת חוץ מן מסר הגדול ויתד של מחרישה
אביי	דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו	דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו	דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ועדיין, בידו אחת - אין, בשתי ידיו - לא	כל הכלים ניטלין בשבת, ואפילו בשתי ידים
רבא	בין לצורך גופו ובין לצורך מקומו	דבר שמלאכתו להיתר מחמה לצל	דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו - אין, מחמה לצל - לא. ועדיין, באדם אחד - אין, בשני בני אדם - לא	כל הכלים ניטלים בשבת ואפילו בשני בני אדם

מב"ס הלכות שבת פרק כד הלכה יב-יג

אסרו חכמים לטלטל מקצת דברים בשבת כדרך שהוא עושה בחול, ומפני מה נגעו באיסור זה, 1. אמרו ומה אם הזהירו נביאים וצוו שלא יהיה הילוכך בשבת כהילוכך בחול ולא שיחת השבת כשיחת החול שנאמר ודבר דבר קל וחומר שלא יהיה טלטול בשבת כטלטול בחול כדי שלא יהיה כיום חול בעיניו ויבוא להגביה ולתקן כלים מפניה לפינה או מבית לבית או להצניע אבנים וכיוצא בהן שהרי הוא בטל ויושב בביתו ויבקש דבר שיתעסק בו ונמצא שלא שבת ובטל הטעם שנאמר בתורה (דברים ה') למען ינוח.

2. ועוד כשיבקר ויטלטל כלים שמלאכתן לאיסור אפשר שיתעסק בהן מעט ויבא לידי מלאכה, 3. ועוד מפני שמקצת העם אינם בעלי אומניות אלא בטלין כל ימיהן כגון הטיילין ויושבי קרנות שכל ימיהן הן שובתים ממלאכה ואם יהיה מותר להלך ולדבר ולטלטל כשאר הימים נמצא שלא שבת שביתה הניכרת, לפיכך שביתה מדברים אלו היא שביתה השוה בכל אדם, ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול, ואסרו שלא יטלטל אדם בשבת אלא כלים הצריך להם כמו שיתבאר.

השגת הראב"ד ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול ואסרו שלא יטלטל אלא הכלים הצריך להם כמו שיתבאר. א"א עוד אמרו (שבת קכד) אטו טלטול לאו צורך הוצאה הוא, ועוד אמרו (שם /שבת/ קכג) בימי נחמיה בן חכליה נשנית משנה זו שאמרו שלשה כלים קטנים נטלים על השלחן, נמצא כי מפני חיוב הוצאה אסרו בטלטול מה שאסרו שהוא גדר להוצאה.

